

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: O. Č., narozený dne X.
bytem X.
zastoupený advokátem Mgr. Janem Boučkem
sídlem Opatovická 1659/4, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: Magistrát hlavního města Prahy, odbor dopravy
sídlem Mariánské nám. 2/2, 110 01 Praha 1
zastoupený advokátem JUDr. Janem Olejníčkem
sídlem Na Příkopě 853/12, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2020, č.j. MHMP 406541/2020

takto:

- I. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravy ze dne 6. 3. 2020, č.j. MHMP 406541/2020 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 18 580,50 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravy (dále jen „žalovaný“) ze dne 6. 3. 2020, č.j. MHMP 406541/2020 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) změnil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 10, odboru životního prostředí, dopravy a rozvoje (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 23. 4. 2019 č.j. P10-064513/2018 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a to tak, že ve výroku I. změnil textaci výroku o vině, nově určil výrok II., ve kterém změnil textaci výroku o uložení pokuty a pokutu snížil na 15 000 Kč, nově určil výrok III., ve kterém zrušil správní trest zákazu činnosti, ve výroku IV. týkajícím se uložení povinnosti uhradit náklady řízení upřesnil jeho znění; ve zbytku pak žalovaný dle ust. § 90 odst. 5 správního řádu prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně rozhodl ve výroku I. tak, že žalobce se uznává vinným ze spáchání přestupků na úseku dopravy podle ust. § 34e odst. 2 písm. k) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silniční dopravě“), a podle ust. § 4 odst. 1 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 251/2016 Sb.“), kterých se úmyslně dopustil tím, že jako řidič taxislužby tov. zn. Mercedes Benz, rz X., v rámci jízdy dne 24. 10. 2017 v době od 14:56 hod do 14:09 hod. od domu č. 42 v ulici Hybernská na Praze 1 před dům č. 1c v ulici Vršovická na Praze 10 v rozporu s § 21d odst. 6 užil vozidlo taxislužby, které není vybaveno taxametrem, k jinému účelu než k poskytování přepravy podle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě, a dále v rozporu s nařízením č. 20/2006 Sb. hl. m. Prahy, o maximálních cenách osobní taxislužby, ve znění pozdějších předpisů, předražil jízdu nejméně o 42,88 Kč. Za spáchání přestupku podle ust. § 34e odst. 2 písm. k) zákona o silniční dopravě s přihlédnutím ke spáchání přestupku podle ust. § 4 odst. 1 zákona č. 251/2016 Sb. byla žalobci jako správní trest uložena pokuta ve výši 25 000 Kč a zákaz činnosti na dobu dvou let od právní moci rozhodnutí; dále bylo rozhodnuto o povinnosti žalobce uhradit náklady řízení paušální částkou.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce namítal, že kontrola předcházející správnímu řízení byla zahájena a provedena nezákonně, byl porušen zákon č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „kontrolní řád“), a to tím, že kontrola žalobce byla zahájena nástupem tzv. „cestujících“, tj. přizvané osoby, která provedla tzv. kontrolní nákup (tj. utajený nákup) a v průběhu kontrolního úkonu zjišťovala, zda dochází k dodržování zákonných ustanovení. Žalobce měl za to, že takové úkony přizvaná osoba provádět nemohla, neboť k nim není nadána zákonným zmocněním, ani nejsou takové činnosti účelem institutu přizvané osoby. Poukázal na ust. § 2, § 4 odst. 1 a 2, § 5, § 6 odst. 1 a 2 a § 8 písm. b) kontrolního řádu, dle kterých pravomoc k provádění kontrol mají pouze kontrolní orgány a nikdo jiný, až po zahájení kontroly se přizvané osoby mohou účastnit na kontrole, z podstaty věci nelze přizvané osoby využívat k samostatnému provádění kontrolních úkonů nebo částí kontrol (tj. zahájení kontroly), zvláště když je kontrolní orgán k provádění takových kontrolních úkonů nadán. K tomu odkázal na důvodovou zprávu ke kontrolnímu řádu a na odbornou literaturu. Kdyby tomu tak bylo, stíral by se institut přizvané osoby s institutem kontrolující osoby. Nadto nebylo správním orgánem prokázáno, zda byla účast

přizvané osoby na dané kontrole žalobce potřebná (účelná) k dosažení účelu kontroly ve smyslu § 6 odst. 1 kontrolního řádu, což je však podstatná podmínka. S ohledem na nezákonnost provedené kontroly nelze jako důkaz k prokázání viny žalobce použít kontrolní protokol, v důsledku toho je i napadené rozhodnutí, které konstatuje vinu žalobce a stanoví správní trest, jako celek nezákonné.

4. Nesouhlasil s tím, že by protokol o kontrole byl a priori nadán pravdivostí a správností, jeho závěry nelze bez dalšího považovat za pravdivé, aniž by bylo v přestupkovém řízení provedeno řádné dokazování, jde o širší řízení trestní ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Není možné, aby správní orgán vycházel pouze z protokolu o kontrole, správní orgán I. stupně postupoval nezákonně, pokud neprovedl výsledky kontrolující osoby a přizvané osoby. Žalobce přitom od počátku rozporoval provedení kontroly, měl právo na výslech svědků, a to k osvětlení průběhu kontroly a k tomu, zda byla účast přizvaných osob na kontrole žalobce vůbec potřebná.
5. Poukázal na to, že žalovaný původní skutkovou větu změnil a nahradil novým zněním (které citoval), přičemž však provedl výpočet maximální možné účtované ceny mj. při použití koeficientu 28 Kč za minutu. Takový koeficient však není stanoven v nařízení č. 20/2006 Sb. hl. m. Prahy, a tedy nelze z takového výpočtu vinit žalobce z porušení povinností o maximálních cenách. Skutková věta je tedy nepřezkoumatelná a napadené rozhodnutí je třeba zrušit.
6. Žalovaný shledal žalobce vinným ze dvou přestupků, dovození úmyslného jednání však není v souladu s provedeným dokazováním. Z něj totiž nevyplývá, že by žalobce „*byl srozuměn s tím, že se může dopouštět protiprávní činnosti a neučinil žádné kroky, aby porušení zákona o silniční dopravě zabránil, nebo mu předešel*“, je tomu právě naopak. Žalobce měl v době vytýkaného jednání vozidlo zapsané jako vozidlo taxislužby, byl držitelem oprávnění řidiče taxislužby a učinil tedy to, co chápal jako zákonné chování, přičemž tak posuzoval i uzavření smlouvy dle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě. Toto činil dokonce v době, kdy byl znám rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 10. 2016, č.j. 1 A 96/2015-38, dle kterého: „*v rozhodné době nebyla sdílená přeprava (ridesharing) realizovaná prostřednictvím softwarové aplikace UberPop v Praze zákonem způsobem omezena.*“ Z výše uvedeného nelze dovodit, že by žalobce spáchal dané přestupky úmyslně, ba ani nedbalostně. Žalovaný vůbec neposuzoval řádně jednání žalobce a tedy formu zavinění, přičemž zavinění je podstatným znakem skutkové podstaty. Žalovaný nemůže dovozovat zavinění (navíc ve formě úmyslu) jen z toho, že žalobce byl držitelem oprávnění řidiče taxislužby, a to bez dalšího řádného a odůvodněného posouzení okolností jeho jednání.
7. Žalobce nesouhlasil se závěrem žalovaného, dle kterého nemohla být řádně uzavřena smlouva dle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě, neboť žalovaný shledal rozpory v ceně jízdného a v identifikaci dopravce. Měl za to, že cena byla sjednána v souladu se zákonem, který stanoví, že smlouva musí obsahovat „*cenu za přepravu nebo způsob jejího určení*“; v daném případě byla cena stanovena způsobem jejího určení v aplikaci UBER, zákon nevylučuje, aby cena byla stanovena v určitém rozpětí, a není pravda, že by žalobce stanovil cenu mimo rozpětí. Cena nemusí být stanovena jen a pouze pevně, ale může být stanovena i v určitém rozpětí, které je dáno parametry, které spotřebitel zná, zákon o silniční dopravě to výslovně umožňuje, cena může být stanovena podle nastavených proměnných, což aplikace splňovala. Z ničeho, ani z ust. § 21 odst. 4

zákonu o silniční dopravě, nevyplývá, že by uzavření smlouvy musel být identifikován dopravce. Dle § 1767 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“) lze smlouvu uzavřít i ve prospěch třetí osoby, aplikace UBER umožňuje, aby smlouva byla uzavírána ve prospěch dopravce, který k ní přistupuje. Byla dodržena i písemná forma smlouvy, a to prostřednictvím aplikace UBER elektronickými nebo jinými technickými prostředky (viz § 562 odst. 2 občanského zákoníku). Z toho vyplývá, že není oprávněné ani odsouzení za přestupek dle § 4 odst. 1 zákona č. 251/2016 Sb., neboť na žalobce povinnosti dle nařízení č. 20/2006 Sb. hl. m. Prahy nedopadají.

8. Namítal, že žalovaný v rozporu s právní úpravou rezignoval na posouzení osobních poměrů žalobce, i když je to dle ust. § 37 písm. f) zákona č. 250/2016 Sb. nutné pro úvahy o určení a o výměře pokuty u pachatele fyzické osoby. Posouzení osobních poměrů žalobce je zcela povšechné a nepřezkoumatelné, přitom se jedná o podstatné hledisko pro individualizaci trestu. Žalovaný se odmítl zabývat též majetkovými poměry žalobce s tím, že uložená pokuta 15 000 Kč není likvidační. Takový závěr by však žalovaný mohl učinit až po provedeném posouzení osobních poměrů. Správní orgán je povinen u fyzické osoby vždy k jejím osobním poměrům přihlídnout, a to buď na základě předložených důkazů nebo na základě podkladů opatřených správním orgánem, tak tomu ovšem v napadeném rozhodnutí nebylo.
9. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno, věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení a žalobci bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na stranu 5 druhý odstavec napadeného rozhodnutí, kde se otázkou přizvaných osob podrobně zabýval. Dále odkázal na bohatou a ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na rozsudky ze dne 22. 5. 2018, č.j. 8 As 35/2018-52, ze dne 18. 7. 2018, č.j. 10 As 162/2018-30, ze dne 13. 9. 2016, č.j. 9 As 31/2007-87, ze dne 26. 10. 2016, č.j. 6 As 159/2016-40, ze dne 14. 6. 2017, č.j. 1 As 254/2016-39 nebo ze dne 26. 7. 2018, č.j. 10 As 25/2018-50, ve kterých právní zástupce žalobce nebyl s totožnou argumentací nikdy úspěšný. Daná žalobní námitka tak nemůže obstát, neboť postup žalovaného byl opětovně potvrzen výše uvedenými rozhodnutími jako postup zákonný a v souladu s kontrolním řádem.
11. Dále uvedl, že z protokolů o kontrole jasně vyplývá porušení § 21d odst. 6 zákona o silniční dopravě žalobcem a dále též porušení povinnosti dle nařízení č. 20/2006 Sb. hl. m. Prahy. Žalovaný nechápe, co navíc by mělo být výsledkem kontrolující osoby nebo přizvané osoby zjištěno, když kontrolující osoba uvedla všechny skutečnosti o průběhu kontroly a její zjištění do protokolů, a to ihned po provedené jízdě, zároveň přizvaná osoba uvedla všechny jí zjištěné skutečnosti do záznamu z kontrolní jízdy ze dne 24. 10. 2017. Byl přesvědčen, že provedené dokazování bylo řádné, a byl z něj jednoznačně a věrohodně zjištěn skutkový stav, bez jakýchkoli pochybností.
12. K námitce ohledně podřazení pod smluvní přepravu odkázal na strany 6, 7, 8 a 9 napadeného rozhodnutí, kde se s touto argumentací žalobce obsáhle vypořádal. Z důvodu procesní opatrnosti doplnil, že samotná smlouva, na jejímž základě by mohlo být případně využito § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě, „nesmí být uzavřena ve vozidle taxislužby nebo na jiném místě bezprostředně před zahájením přepravy“,

k čemuž však v daném případě zřejmě došlo. To však žalovaný uvádí pouze pro případ, kdyby soud dospěl k závěru, že k uzavření smlouvy dle daného § 21 odst. 4 došlo, k čemuž je žalovaný opačného názoru.

13. K otázce zavinění uvedl, že s ohledem na výše uvedené je jednoznačné, že řešených přestupků se žalobce dopustil minimálně v úmyslu nepřímém, jak žalovaný podrobně rozebral ve druhém odstavci na straně 10 napadeného rozhodnutí, na které tímto odkázal.
14. Nesouhlasil s tím, že by nepřihlédl k jemu známým či zjiitelným poměrům žalobce, odkázal na příslušnou pasáž napadeného rozhodnutí. Je povinností žalobce tvrdit a prokázat konkrétní okolnosti ohledně jeho poměrů, které by měl správní orgán vzít v úvahu při ukládání sankce, správní orgán sám není schopen takové údaje zjistit. Žalobce pak ve správním řízení netvrdil, že by se na jeho straně či na straně jeho rodiny vyskytovaly nějaké závažné socioekonomické či rodinné problémy, které by mohl mít případný vliv na jeho povinnost vypořádat se s uloženými správními tresty. K výši uložené pokuty odkázal na napadené rozhodnutí, dle kterého tuto pokutu nelze považovat za likvidační s tím, že byla uložena pouze ve výši 15% možného maxima. Ani sám žalobce ve správním řízení nepovažoval tuto pokutu za likvidační, když v rámci své obrany nic takového netvrdil, činí tak až v žalobě, a to přesto, že žalovaný výši pokuty snížil s ohledem na rozhodovací praxi žalovaného v obdobných skutkových případech.
15. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta a aby žalovanému byla přiznána plná náhrada nákladů řízení.

IV. Obsah správního spisu

16. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 30. 1. 2018 bylo správnímu orgánu I. stupně předáno Magistrátem hl. m. Prahy, odborem dopravních agend, oznámení o podezření ze spáchání přestupku žalobcem, a to na základě toho, že žalobce byl dne 24. 10. 2017 kontrolován Policií ČR a kontrolním pracovníkem Magistrátu hl. m. Prahy při řízení motorového vozidla, při kontrole bylo zjištěno, že žalobce poškodil zákazníky na ceně jízdného, když jízdné předražil o 42,88 Kč, a dále užil vozidlo taxislužby, které není vybaveno taxametrem, k jinému účelu než k poskytování přepravy dle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě, když vzel zákazníka bez předem uzavřené písemné smlouvy. V příloze oznámení byla připojena fotodokumentace na CD a protokol o kontrole č. T/20171024/1/Fk o kontrole provedené dne 24. 10. 2017 vyhotovený dne 27. 10. 2017, dle kterého byl kontrolujícím orgánem Magistrát hl. m. Prahy, odbor dopravních agend, a kontrolujícím Mgr. L. F., kontrola byla zahájena dne 24. 10. 2017 v 14:56 hodin, a to nástupem cestující – přizvané osoby do vozidla, které byla poskytnuta kontrolní přeprava v čase 14:56 – 15:09 hodin, skutečná vzdálenost byla 3,7 km, skutečná doba jízdy byla 13 min, skutečná doba čekání byla 5 minut, jízda byla objednána přes mobilní aplikaci UBER formou UberBlack, cena spočítaná aplikací byla 216,48 Kč, bylo zaplacené platební kartou v aplikaci, žalobce vykonal přepravu formou taxislužby pod svým vlastním obchodním jménem. Dále bylo v protokolu zjištěno, že předmětné vozidlo nebylo řádně označeno jako vozidlo taxislužby, ani tak nebylo vybaveno (taxametr, kniha taxametru). Další přílohou oznámení o přestupku je protokol o kontrole č. C/2017024/1/Fk o kontrole provedené dne 24. 10. 2017 vyhotovený dne 27. 10. 2017, dle kterého byl kontrolujícím orgánem Magistrát hl. m.

Prahy, odbor dopravních agend, a kontrolujícím Mgr. L. F., dle protokolu došlo při kontrolní přepravě dne 24. 10. 2017 k překročení maximální výše jízdného na území hl. m. Prahy, kdy maximální výše měla dle nařízení č. 20/2006 Sb. HMP činit 173,6 Kč, došlo k předražení jízdného o 42,88 Kč. Dále jsou přílohami záznam z kontrolní jízdy ze dne 24. 10. 2017 vyhotovený přízvanou osobou, pověření přízvané osoby ze dne 2. 1. 2017, faktura vystavená ve jménu žalobce subjektu Uber B.V. ze dne 24. 10. 2017 na přepravní služby – jízdné v částce 216,48 Kč a rozpis jízdného.

17. V rámci správního řízení vedeného pod sp. zn. R 236/2018/OŽD se konalo ústní jednání dne 16. 5. 2018 za účasti právního zástupce žalobce, žalobce se k obvinění nevyjádřil, požádal o poskytnutí lhůty k písemnému vyjádření, bylo provedeno dokazování. Žalobce se písemně vyjádřil podáním ze dne 16. 5. 2018, kde uplatnil řadu námitek, provedení jiných důkazů však nenavrhl.
18. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 23. 4. 2019, v odůvodnění správní orgán I. stupně shrnul ve věci učiněná skutková zjištění a obsah podání žalobce ze dne 16. 5. 2018, považoval za jednoznačně prokazané, že žalobce svým jednáním skutkovou podstatu předmětných přestupků naplnil, byl přistižen kontrolorem přímo při úmyslném páchání tohoto protiprávního jednání, což lze dovodit z uskutečněné kontroly zahájené samotnou přepravou. Shledal, že kontrola byla provedena v souladu s kontrolním řádem, poukázal na pověření přízvané osoby k účasti na kontrole, jehož součástí je i poučení o právech a povinnostech. Shledal, že žalobce poskytl přepravu ve formě taxislužby, nepředložil předem podepsanou písemnou smlouvu o poskytnutí smluvní přepravy, taková smlouva uzavřena být nemohla (neboť přeprava byla objednána prostřednictvím mobilní aplikace), nemohlo se tudíž jednat o provedení smluvní přepravy ve smyslu § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě, což dále odůvodnil. Dovodil, proč se nemohlo jednat ani o spolujízdu a proč se jednalo o taxislužbu, poukázal na nařízení č. 20/2006 Sb. hl. m. Prahy stanovující regulované ceny v taxislužbě, které žalobce porušil. Odůvodnil výši pokuty uložené v polovině zákonného rozpětí a uložení trestu zákazu činnosti.
19. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce dne 24. 4. 2019 odvolání, namítal nesprávné právní posouzení a nepřiměřenost správního trestu, provedené dokazování považoval za nedostatečné. Poukazoval na to, že se jednalo o smluvní přepravu dle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě. Uložené tresty považoval za excesivní a nedostatečně zdůvodněné, přiložil některá rozhodnutí týkající se obdobných případů.
20. Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 6. 3. 2020, v odůvodnění žalovaný ve shodě se správním orgánem I. stupně konstatoval, že žalobce provedl přepravu formou taxislužby ve smyslu § 2 odst. 9 zákona o silniční dopravě, provedenou kontrolu považoval za zákonnou, odkázal též na příslušnou judikaturu Nejvyššího správního soudu. Vyjádřil se k námitkám žalobce, k provedení dokazování uvedl, že protokol o kontrole je zákonným důkazem, jedná se o veřejnou listinu, navíc jsou obsahem spisu i další důkazní prostředky tj. fotodokumentace a faktura, které byly rovněž zohledněny. Provádění dalšího dokazování (např. výsledkem kontrolního pracovníka či přízvané osoby) považoval za nadbytečné. Obsáhle se vyjádřil k tomu, že se nejednalo o smluvní taxislužbu dle ust. § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě, neboť uzavřená smlouva neobsahuje náležitosti předepsané daným ustanovením (zejména ohledně ceny jízdného a identifikace dopravce), nebyla tak splněna výjimka, kdy vozidlo nemusí být vybaveno taxametrem. Zabýval se uloženým správním trestem, snížil pokutu na 15 000

Kč s tím, že tato výše je přiměřená všem okolnostem případu a odpovídá rozhodovací praxi. Zrušil správní trest zákazu činnosti, neboť za přestupek dle § 4 odst. 1 zákona č. 251/2016 Sb. jej nelze uložit a za přestupek dle § 34e odst. 2 písm. k) zákona o silniční dopravě jej považoval za příliš přísný a neodpovídající správní praxi ve skutkově obdobných případech, nejsou známy žádné zásadní přitěžující okolnosti. Pokud jde o prokázání spáchání přestupků a hodnocení důkazních prostředků, ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně, zabýval se též formou zavinění žalobce, shledal, že se jednalo o úmysl nepřímý, což odůvodnil tím, že žalobce byl držitelem oprávnění řidiče taxislužby, měl tak mít povědomost o tom, co jsou jeho zákonné povinnosti, byl srozuměn s tím, že se může dopouštět protiprávní činnosti a neučinil žádné kroky, aby porušení zákona o silniční dopravě předešel nebo tomu zabránil. Výši dané pokuty nepovažoval bez dalšího za likvidační, nepovažoval za nutné zabývat se majetkovými poměry žalobce.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

21. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná, neboť napadené rozhodnutí je zčásti nepřezkoumatelné a je tedy dán důvod pro jeho zrušení dle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.
22. K projednání dané věci nařídil soud ústní jednání, které se konalo dne 1. 4. 2022. Žalobce při ústním jednání setrval na svém stanovisku, akcentoval a rozvinul však svoji argumentaci týkající se nedostatečného odůvodnění závěru o úmyslném zavinění předmětných přestupků ze strany žalobce. Poukázal na to, že úmysl je podstatnou okolností při ukládání trestu a stanovení jeho výše, připustil, že se daných přestupků dopustil, jednalo se však o zavinění nedbalostní, nikoli úmyslné. Uvedl, že jednal v důvěře v to, že prostřednictvím aplikace Uber uzavírá písemnou smlouvu, v té době nebyla ještě známá žádná judikatura v této otázce, o kterou by se mohl opřít, žalobci nelze klást k tíži, že se později judikatura změnila, rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 9 As 291/2016-136 byl vydán až tři týdny poté, co se žalobce daného jednání dopustil, žalobce spoléhal na to, co mu říkali, tedy, že aplikace generuje smlouvy tak, aby byly písemné. Napadené rozhodnutí je vadné, protože vychází z presumpce úmyslu, nikoli z úmyslu prokázaného, přitom se však v případě žalobce jednalo o nedbalost. Navrhl založit do spisu rozhodnutí Úřadu Městské části Praha 3 ze dne 4. 5. 2018 sp. zn. S UMCP3 009904/2018 k doložení správní praxe, jak je v obdobných případech správními orgány hodnocena subjektivní stránka pachatele přestupku.
23. Žalovaný při ústním jednání rovněž setrval na svém stanovisku, v reakci na rozvinutí argumentace žalobce týkající se úmyslu uvedl, že v dané věci jde o ochranu spotřebitele, zákazník má právo vědět konkrétní cenu, která je za službu poskytována, pokud žalobce o svých povinnostech nevěděl, nelze to klást k tíži zákazníka, byla stanovena vyšší cena. Pokuta žalobci byla stanovena nejnižší možná, nejde o likvidační částku. Žalobce si musí být vědom svých povinností, pokud vykonává taxislužbu a je živnostníkem, nemůže se spoléhat na to, co mu řekne Uber.

24. Soud při posouzení dané věci vyšel zejména z následujících ustanovení právních předpisů:
25. Podle § 15 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“): *K odpovědnosti fyzické osoby za přestupek se vyžaduje zavinění. Postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. (odst. 1) Přestupek je spáchán úmyslně, jestliže pachatel a) chtěl svým jednáním porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, nebo b) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, s tím byl srozuměn. (odst. 2) Přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel a) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí, nebo b) nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. (odst. 3)*
26. Podle § 5 kontrolního řádu: *Kontrolní orgán zahajuje kontrolu z moci úřední. (odst. 1) Kontrola je zahájena prvním kontrolním úkonem, jímž je a) předložení pověření ke kontrole kontrolované osobě nebo jiné osobě, která kontrolované osobě dodává nebo dodala zboží nebo ho od ní odebrala či odebírá, koná nebo konala pro ni práce, anebo jí poskytuje nebo poskytovala služby nebo její služby využívala či využívá, případně se na této činnosti podílí nebo podílela (dále jen „povinná osoba“), jež je přítomna na místě kontroly, b) doručení oznámení o zahájení kontroly kontrolované osobě; součástí oznámení musí být pověření ke kontrole, anebo seznam kontrolujících, nebo c) první z kontrolních úkonů bezprostředně předcházejících předložení pověření ke kontrole kontrolované osobě nebo povinné osobě, jež je přítomna na místě kontroly, pokud je provedení takových kontrolních úkonů k výkonu kontroly třeba. (odst. 2) Je-li kontrola zahájena podle odstavce 2 písm. a) nebo c) bez přítomnosti kontrolované osoby, informuje kontrolující kontrolovanou osobu o zahájení kontroly dodatečně. (odst. 3)*
27. Podle § 6 kontrolního řádu: *Kontrolní orgán může k účasti na kontrole v zájmu dosažení jejího účelu přizvat fyzickou osobu (dále jen „přizvaná osoba“). (odst. 1) Kontrolní orgán vystaví přizvané osobě pověření a poučí přizvanou osobu o jejích právech a povinnostech při účasti na kontrole. (odst. 2) Práva a povinnosti kontrolované osoby a povinné osoby vůči přizvané osobě se řídí přiměřeně ustanoveními tohoto zákona o právech a povinnostech kontrolované osoby a povinné osoby vůči kontrolujícímu. (odst. 3)*
28. Podle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě: *Dopravce je povinen zajistit, aby v den, kdy je vozidlem taxislužby poskytována přeprava na základě předchozí písemné smlouvy, bylo toto vozidlo vybaveno všemi smlouvami, na jejichž základě je přeprava v právě probíhajícím dni prováděna, nebo jejich kopiemi. Smlouva musí obsahovat údaje o přepravovaných osobách, datu a trase přepravy a ceně za přepravu nebo způsob jejího určení a nesmí být uzavřena ve vozidle taxislužby nebo na jiném místě bezprostředně před zahájením přepravy. Při poskytování přepravy vozidlem taxislužby na základě předchozí písemné smlouvy se nepoužije odstavec 3 písm. c) a f); pokud vozidlo taxislužby není v souladu s § 21a odst. 2 písm. b) vybaveno taxametrem, nepoužije se dále odstavec 3 písm. d), e) a g) až i).*
29. Podle § 93 odst. 1 písm. a) a b) zákona o odpovědnosti za přestupky [v]e výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se kromě náležitostí podle

správního řádu uvede popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání, a právní kvalifikace skutku.

30. Žalobce především zpochybňoval, že správní orgány řádně odůvodnily svůj závěr o úmyslném zavinění žalobce. Tato námitka je důvodná.
31. V právní teorii je zavinění definováno jako vnitřní psychický vztah pachatele k protiprávnímu jednání a jeho následku (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2007, č. j. 4 As 40/2007 - 53, č. 1529/2008 Sb. NSS). Z § 15 zákona o odpovědnosti za přestupky vyplývá, že zavinění se skládá ze složky vědění (intelektuální složka) a ze složky volní. *„Zavinění obecně je vždy vybudováno na složce vědění a složce vůle; z jejich existence nebo naopak absence potom vychází rozlišování dvou základních forem zavinění, a to zavinění z nedbalosti a zavinění úmyslné.“* (rozsudek NSS ze dne 5. 6. 2008 č.j. 5 As 35/2007-75). V případě úmyslu jsou přítomny obě složky zároveň, zatímco v případě nedbalosti chybí složka vůle. Vědomá nedbalost se shoduje s eventuálním úmyslem v intelektuální složce, ale oproti eventuálnímu úmyslu zde chybí volní složka vyjádřená srozuměním. Při vědomé nedbalosti pachatel ví, že může způsobit následek přestupku, avšak nechce ho způsobit, ani s ním není srozuměn, naopak spoléhá, že ho nezpůsobí.
32. Správní orgán I. stupně sice v prvostupňovém rozhodnutí několikrát uvedl, že na straně žalobce je dáno úmyslné zavinění, k odůvodnění tohoto závěru však v podstatě žádné úvahy neuvedl, pouze konstatoval, že: *„Jmenovaný byl kontrolorem přistižen přímo při úmyslném páčání tohoto protiprávního jednání, jak lze dovodit z uskutečněné kontroly, která byla zahájena samotnou přepravou.“* Odůvodnění správního orgánu I. stupně je z hlediska zavinění zcela nedostatečné, správní orgán zde v této souvislosti sice popsal, že z objektivního hlediska bylo protiprávní jednání žalobce zjištěno při uskutečněné kontrole, to však samo o sobě nic nevypovídá o vnitřním psychickém vztahu žalobce k tomuto protiprávnímu jednání.
33. Žalovaný se pak zaviněním žalobce stručně zabýval na straně 10 napadeného rozhodnutí, kde uvedl: *„Správní orgán se dále v souladu s požadavky ZOP zabýval i formou zavinění obviněného, přičemž jeho jednání vyhodnotil jako úmyslné. Odvolací orgán s touto úvahou souhlasí, neboť obviněný byl držitelem oprávnění řidiče taxislužby. Dle odvolacího orgánu tak obviněný měl mít povědomost o tom, co jsou jeho zákonné povinnosti, přičemž se z jeho strany jedná o úmysl nepřímý, kdy byl srozuměn s tím, že se může dopouštět protiprávní činnosti a neučinil žádné kroky, aby porušení zákona o silniční dopravě zabránil nebo mu předešel.“* Žalovaný tedy sice pochybení správního orgánu I. stupně částečně napravil, když se zabýval naplněním složky vědění, zcela však opominul zabývat se též složkou volní.
34. Přitom však i z hlediska odůvodnění složky vědění soud shledal v úvahách žalovaného pochybení a vnitřní rozpor. Žalovaný svou úvahu založil v podstatě pouze na tom, že žalobce byl držitelem oprávnění řidiče taxislužby. To je sice významný faktor z hlediska hodnocení jeho zavinění, nikoli však faktor jediný. Žalobce totiž v odvolacím řízení uplatnil obsáhlou argumentaci, dle které byl přesvědčen, že v případě sjednávání smlouvy prostřednictvím aplikace Uber vykonává smluvní přepravu dle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě, ke které disponoval všemi nezbytnými oprávněními a která představuje výjimku z předmětných pravidel, a tedy se nemohl dopustit porušení zákonných povinností upravujících klasickou taxislužbu. Žalovaný se sice s touto námitkou žalobce v napadeném rozhodnutí věcně vypořádal,

avšak z hlediska zavinění již tuto argumentaci žalobce nijak nehodnotil, neuvedl, jak se tyto úvahy promítly do hodnocení složky vědění v případě žalobce, zda se na straně žalobce mohlo či nemohlo jednat o právní omyl, apod. Správní orgány tedy na naplnění složky vědění usuzovaly pouze z prokázaných okolností protiprávního jednání, avšak již se nezabývaly tím, zda zde nejsou určité akceptovatelné důvody, pro něž by se žalobce mohl spolehnout, že zájem chráněný zákonem neporuší. Přitom nevzaly v úvahu ani skutečnost, že právní náhled na problematiku služeb typu Uber a s tím související otázky smluv uzavíraných dle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě, prodělal určitý vývoj v praxi i v judikatuře. Z hlediska posuzování složky vědění tak nestačí vycházet pouze z postavení žalobce jako řidiče taxislužby, když ohledně výkladu porušované povinnosti zde v minulosti byly a stále jsou vedeny četné spory, žalobce k tomu směřoval svou obranu, avšak žalobce se s touto jeho argumentací nijak nevypořádal. V dané věci tak pouze z okolnosti, že žalobce byl řidičem taxislužby, nelze zcela jednoduše bez dalšího dovodit, že skutečně věděl resp. musel vědět, že při posuzované konkrétní jízdě požadavky ust. § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě naplněny nejsou, a tedy se žalobce dopouští postihovaných porušení zákona o silniční dopravě. Taková zjištění týkající se složky vědění nevyplynou z provedeného dokazování. V dané věci tak není zřejmé, zda žalobce věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, nebo zda to nevěděl, ačkoli to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. K posouzení složky vědění je tak třeba, aby správní orgány své úvahy doplnil.

35. Žalovaný dále z toho, že žalobce byl držitelem oprávnění řidiče taxislužby, dovodil, že žalobce *měl mít* povědomí o tom, co jsou jeho zákonné povinnosti. Na to žalovaný navázal svým závěrem o nepřímém úmyslu žalobce. Daná formulace však evokuje spíše nevědomou nedbalost (resp. vyplývá z ní, že žalobce povědomí měl mít, ale neměl), a nikoli úmysl, u kterého je nezbytná přítomnost složky vědění. V tomto smyslu je hodnocení žalovaného vnitřně rozporné.
36. Složku volní pak žalovaný nehodnotil vůbec. Přitom hodnocení této složky je významné zejména z hlediska rozlišení vědomé nedbalosti od eventuálního úmyslu, kdy je třeba hodnotit, zda důvody, pro které pachatel spoléhá, že následek nezpůsobí, mají charakter dostatečných důvodů. Za dostatečné důvody je možno považovat jen takové, které sice v posuzovaném případě nebyly způsobitelné zabránit relevantnímu následku, ale v jiné situaci a za jiných podmínek by k tomu mohly být reálně způsobitelné.
37. Soud k tomu odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 10. 11. 2021 č.j. 10 As 291/2021-53, ve kterém NSS konstatoval, že: „V nyní posuzované věci však správní orgány rezignovaly na řádné posouzení volní složky. Ve výroku přitom uvedly, že šlo o úmyslné jednání stěžovatele. Jeho případ se proto od rozhodnutí citovaných v bodu [15] liší v tom, že správní orgány vyslovily ve výroku i v odůvodnění rozhodnutí úmyslnou formu zavinění, aniž by odůvodnily, na základě jakých úvah k tomuto závěru dospěly.“.....„Povinnost k prokázání skutkového stavu, včetně formy zavinění, nese správní orgán, (rozsudek NSS ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68). Závěr správního orgánu o formě zavinění musí být odůvodněn, tím spíše, vyhodnotí-li správní orgány zavinění pachatele jako závažnější, úmyslnou formu. Výrok rozhodnutí by pak měl odpovídat jeho odůvodnění. Nesprávné posouzení formy zavinění nemůže soud překonat tvrzením, že správní orgány pachateli uložily pokutu při spodní hranici zákonného

rozmezí. Judikatura NSS dovodila, že na podrobnějším odůvodnění kvalifikace zavinění není třeba trvat, pokud správní orgány nepřičítali přestupci k tíži závažnější formu zavinění (rozsudek ze dne 1. 11. 2018, č. j. 6 As 274/2018 - 42). V posuzované věci se úmyslná forma zavinění nepromítla do výše sankce uložené za přestupek. Přesto může na stěžovatele mít nepříznivý dopad např. v důsledku toho, že forma zavinění se uvádí v evidenci přestupků, nebo proto, že by k úmyslnému přestupkovému jednání mohly správní orgány přihlídnout v případném budoucím přestupkovém řízení. Stěžovatel by se sice vůči negativním dopadům nesprávně uvedené formy zavinění ve výroku rozhodnutí o přestupku mohl v budoucnu bránit (pokud by nastaly), je však správnější předejít jim již nyní.“

38. K tomu je třeba dále uvést, že skutečnosti duševního (psychického) života významné pro právní závěr o tom, zda tu je zavinění a v jaké formě, jsou předmětem dokazování právě tak jako všechny ostatní okolnosti naplňující znaky protiprávního činu. „(...) základním východiskem pro právní závěry o odpovědnosti za přestupek z hlediska subjektivní stránky, tzn. zda jde o jednání zaviněné či nezaviněné, o jakou formu zavinění se jedná, zda hraje roli tzv. skutkový omyl pachatele (obviněného), atd., je dostatečné objasnění skutkového stavu věci. Povinnost k jeho prokázání nese ve všech směrech správní orgán, bez zřetele na to, zda jde o objasňování skutkových okolností svědčících ve prospěch či neprospěch obviněného, stejně jako bez ohledu na to, jestli obviněný vůbec na svou obhajobu něco tvrdí a (nebo) ke svým tvrzením navrhuje důkazy a jaké.“ (rozsudek NSS ze dne 14. 1. 2014 5 As 126/2011-68). V posuzovaném případě však úvahy žalovaného o tom, jak dospěl k závěru o srozumění žalobce s protiprávním následkem, zcela chybí, pouhá skutečnost, že žalobce byl držitelem oprávnění řidiče taxislužby, takovou úvahu nepředstavuje. Ani z provedeného dokazování poznatky, ze kterých by bylo možné usuzovat na srozumění žalobce, nevyplývají.
39. Soud však v této souvislosti zamítl návrh žalobce na provedení dokazování rozhodnutím Úřadu Městské části Praha 3 ze dne 4. 5. 2018 sp. zn. S UMCP3 009904/2018, neboť se týká přestupkového jednání jiného pachatele, nesouvisí s případem žalobce, přičemž otázka zavinění je individuální a v každém řízení je třeba ji hodnotit zvlášť.
40. Lze shrnout, že obě správní rozhodnutí jsou v otázce posouzení zavinění žalobce nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, a to jak z hlediska posouzení složky vědění, tak posouzení složky volní. V návaznosti na tato pochybení je napadené rozhodnutí nezákonné a nepřezkoumatelné i z hlediska ukládané sankce, neboť oba správní orgány při stanovení výměry ukládané pokuty vzaly úmyslné zavinění žalobce v úvahu a přičetly je k jeho tíži. Z těchto důvodů napadené rozhodnutí nemůže obstát.
41. Dále se soud pro úplnost vyjádří též k dalším žalobním námitkám, které však za důvodné nepovažoval.
42. Žalobce namítal nezákonnost provedené kontroly, zejména s ohledem na její provedení přizvanou osobou, a v důsledku toho nezákonnost protokolu o kontrole, který byl v řízení použit jako důkaz. K tomu soud uvádí, že tyto právní otázky již byly zdejšími soudem a dalšími soudy ve správním soudnictví ve skutkově obdobných věcech řešeny opakovaně, přičemž soud v projednávané věci neshledal důvod se od těchto závěrů odchýlit. Jedná se např. o rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 11. 2021 č.j. 15 A 2/2020-72, ze dne 28. 1. 2021 č.j. 6 A 98/2018-32, ze dne 26. 2. 2018, č.j. 11 A 169/2017-22, ze dne 4. 4. 2018, č.j. 3 A 177/2017-22 či ze dne 21. 5. 2018, č.j. 8 A

39/2018-24. Závěry Městského soudu v Praze potvrdil Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 22. 5. 2018, č. j. 8 As 35/2018-52, nebo v rozsudku ze dne 18. 7. 2018, č. j. 10 As 162/2018-30. Tyto závěry jsou následující.

43. Soud se neztotožnil s názorem, že by přizvaná osoba nebyla oprávněna provádět kontrolní úkony nebo část kontroly, a to včetně zahájení kontroly nástupem cestující a kontrolního nákupu. Kontrolní řád, ani jiný právní předpis takový postup nevylučuje, z ust. § 5 a § 6 kontrolního řádu nelze dovodit, že by kontrolu mohl provádět jen pověřený kontrolní pracovník nebo že by kontrolní úkon musel probíhat jen za jeho účasti. Kontrolní řád přitom výslovně v ust. § 6 umožňuje, aby se kontroly účastnila též přizvaná osoba, z čehož vyplývá, že takovou osobu lze využít též k provedení jednotlivého kontrolního úkonu. K tomu se výslovně vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 7. 2018 č. j. 10 As 25/2018-50, kde uvedl: „NSS souhlasí se stěžovatelem, že kontrolu může provádět pouze kontrolní orgán. Kontrolní řád však výslovně umožňuje využít přizvanou osobu k jednotlivému kontrolnímu úkonu (k účasti na kontrole), tj. nikoli k jejímu celkovému provedení. Může se tak stát za podmínky, že k tomu dochází v zájmu dosažení účelu kontroly (§ 6 odst. 1 kontrolního řádu). Pokud by se přizvané osoby mohly kontroly účastnit pouze v přítomnosti kontrolující osoby, tento zákonný institut by byl nepřipustně zúžen jen na použití znalců, tlumočnicků atd. Přizvané osoby by bez účasti kontrolní osoby nemohly provádět například kontrolní nákupy, což je jedna ze stěžejních funkcí, pro které tento institut zákonodárce vložil do kontrolního řádu.“ V této souvislosti je třeba uvést též rozsudek NSS ze dne 2. 11. 2005, č. j. 2 Afs 104/2005-81, v němž shledal následující: „Praxe, kdy kontrolní jízdu provedou externí pracovníci a jimi získané informace jsou použity ve správním řízení s osobou, již je porušení cenových předpisů kladeno za vinu, je (za předpokladu dodržení příslušných ustanovení správního řádu) v souladu se zájmem na dostatečném zjištění skutkového stavu věci. Informace získané touto cestou zásadně mohou být dostatečným podkladem pro uložení sankce podle zákona o cenách a obecně vzato je postup jejich získávání v souladu se základními principy správního řízení.“
44. Ze správního spisu, též vyplývá, že kontrola byla v dané věci řádně zahájena ve smyslu ust. § 5 odst. 2 písm. c) kontrolního řádu, neboť dle protokolu o kontrole č. 7/20171024/1/Fk ze dne 27. 10. 2017 bylo bezprostředně po provedení kontrolního úkonu (kontrolní jízdy) žalobci předloženo pověření kontrolující osoby Mgr. L. F.; žalobce tuto skutkovou okolnost ani nijak nezpochybnil. Nevznikají pochyby ani o účelnosti účasti přizvaných osob, neboť z povahy věci by kontrolovaná osoba neměla vědět o probíhající kontrolní jízdě. K tomu rovněž viz rozsudek NSS ze dne 26. 7. 2018 č. j. 10 As 25/2018-50: „Kontrolní orgány samozřejmě nemohou k různým kontrolám přibírat osoby zcela libovolně. Takové jednání by naráželo na zásadu, dle níž správní orgán uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena (§ 2 odst. 2 správního řádu). Rozhodnutí, zda a jaké osoby, k jakým úkonům v rámci kontrolní činnosti, budou ke kontrole přizvány, závisí na správním uvážení kontrolního orgánu. Nepominutelným požadavkem tedy je, aby účast přizvané osoby byla potřebná k dosažení účelu kontroly. V posuzované kauze šlo hlavně o to, aby prvotní úkony kontroly nebyly prozrazeny [viz např. Jemelka, L. - Vetešík, P. - Libosvár, O. Zákon o kontrole. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, komentář k § 6 a k § 8 písm. b)], jinak by kontrola postrádala smysl (bylo by ohroženo zjištění skutečného stavu věci ve smyslu § 3 správního řádu). Přepravce by neměl vědět, že probíhá kontrolní jízda. Proto zde byla legitimní potřeba, aby

tyto úkony prováděly osoby, které kontrolovaný nemohl znát z vlastní činnosti, tzn. přizvané osoby (§ 6 kontrolního řádu), nikoliv jemu potenciálně známé osoby kontrolující (§ 4 kontrolního řádu).“

45. Ve smyslu těchto žalobních námitek tedy nezákonnost provedené kontroly, ani protokolu o kontrole dána není, nejedná se o nezákonný důkaz.
46. V návaznosti na shora uvedené žalobce namítal též nedostatečně provedené dokazování, kdy zpochybňoval, že bylo postačující vycházet pouze z protokolu o kontrole. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 8. 4. 2021, č. j. 17 A 8/2019-62, ze dne 28. 1. 2021, č. j. 10 A 116/2019-49, ze dne 5. 10. 2020, č. j. 10 A 190/2019-50, ze dne 25. 11. 2021 č.j. 15 A 2/2020-72 či ze dne 25. 11. 2021, č.j. 14 A 76/2019-39, ve kterých se již podstatou této námítky opakovaně zabýval a neshledal jí opodstatněnou z následujících důvodů, které se plně uplatí též v posuzované věci.
47. Soud nijak nezpochybňuje, že při zjišťování skutkového stavu věci musí správní orgány postupovat v souladu se zásadou materiální pravdy vyjádřenou v § 3 správního řádu, *aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.* Tím spíše to platí v řízení o přestupku, v němž je to vždy správní orgán, kdo je povinen prokázat vinu obviněného mimo rozumnou pochybnost, veden při tom mj. v souladu s § 50 odst. 3 s. ř. zásadou vyšetřovací charakteristikou pro řízení zahajovaná z moci úřední; to jinými slovy znamená, že je-li skutkový stav nejasný, musí se správní orgán postarat o odstranění těchto nejasností dokazováním.
48. Uvedené nepochybně platí i v případě sankčních řízení, kterým předcházela veřejnoprávní kontrola; v těchto případech bude ovšem základní a stěžejní důkaz představovat především kontrolní protokol zachycující průběh kontroly a učiněná kontrolní zjištění, aniž by bylo potřeba takto zjištěný skutkový stav, pokud o něm nepanují rozumné pochybnosti, ověřovat vždy ještě dalšími důkazními prostředky. Ustanovení § 81 zákona o odpovědnosti za přestupky ostatně výslovně předvídá, že v řízení navazujícím na výkon kontroly mohou být skutečnosti zjištěné při kontrole jediným podkladem rozhodnutí o přestupku.
49. Rovněž ze setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu (viz rozsudky ze dne 30. 5. 2008, č. j. 4 As 21/2007-80, ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35, publikovaný pod č. 3027/2014 Sb., ze dne 30. 10. 2015, č. j. 5 Ads 92/2015-24, nebo ze dne 31. 7. 2019, č. j. 6 As 29/2019-32) vyplývá, že protokol o kontrole je možno pokládat za jeden z klíčových důkazních prostředků, byť to současně neznamená, že by nemohl být následně v řízení provedenými nebo účastníkem navrženými důkazy vůbec zpochybněn.
50. Žalovaný přitom žádný závěr o tom, že by snad kontrolní protokol nemohl být nijak zpochybněn, v napadeném rozhodnutí vůbec nevyslovil, žalovaný pouze odkázal na rozsudek NSS ze dne 29. 3. 2017 č.j. 7 As 146/2016-29, dle kterého protokol o kontrole je veřejnou listinou a není-li prokázán opak, potvrzuje pravdivost toho, co je v něm uvedeno. Žalovaný tak možnost zpochybnění protokolu o kontrole výslovně připustil.
51. Soud považuje za stěžejní, že protokoly o kontrole ze dne 24. 10. 2017 č.j. T/20171024/1/Fk a č.j. C/20171024/1/Fk a jejich přílohy (záznam z kontrolní jízdy,

faktura) jsou co do popisu skutkových okolností zcela srozumitelné, jednoznačné a nevyvolávají žádné pochybnosti o skutečném průběhu kontrolní jízdy, vč. skutkových okolností rozhodných pro skutkové a navazující meritorní závěry. Je třeba zdůraznit, že žalobce tyto závěry nijak konkrétně nezpochybnil v tom směru, že by z těchto podkladů plynoucí skutkové poznatky neodpovídaly skutečnosti, nebo že skutkový stav byl zjištěn neúplně. Žalobce totiž svou procesní obranu směřoval toliko do roviny právní, nikoli skutkové. Rovněž je třeba poukázat na to, že protokoly o kontrole nebyly v dané věci jediným důkazem, neboť dalšími důkazy provedenými správním orgánem I. stupně při ústním jednání byla též fotodokumentace, záznam z kontrolní jízdy, faktura na částku 216,48 Kč a rozpis jízdného.

52. Soud má za to, že shora uvedenými důkazy byl skutkový stav zjištěn v rozsahu odpovídajícím požadavkům ust. § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu. Za tohoto stavu věci správní orgán I. stupně nepochybil, pokud dokazování dále nedoplňoval a nepřistoupil k výsledku kontrolující osoby či přizvané osoby, na které žalobce poukázal teprve v žalobě (provedení těchto důkazů v řízení před soudem však nenavrhl). Správnímu orgánu I. stupně ani žalovanému tedy nelze v žádném ohledu vytýkat, že by se snad s výsledkem kontrolující (resp. přizvané) osoby nijak nevypořádali, neboť žalobce takový procesní požadavek v průběhu správního řízení sám vůbec nevznášel. Lze shrnout, že soud neshledal dané námitky týkající se provedení dokazování za opodstatněné.
53. V další námitce žalobce napadal výrokovou část napadeného rozhodnutí, konkrétně pokud jde o použitý koeficient 28 Kč za minutu, neboť dle názoru žalobce takový koeficient není stanoven v nařízení č. 20/2006 Sb. m. Prahy.
54. Dle Nařízení č. 20/2006 Sb. HMP, o maximálních cenách osobní taxislužby, ve znění účinném do 31. 1. 2020, byly stanoveny tyto maximální ceny taxislužby: jednorázová sazba 40,- Kč / jízda, čekání 6,- Kč / min, jízda na území hlavního města Prahy 28,- Kč / km. Výrok napadeného rozhodnutí je tak chybný v tom smyslu, že místo sazby 28 Kč/km, uvádí 28 Kč za 1 minutu. Soud toto pochybení vyhodnotil jako zřejmou nesprávnost resp. překlep, který však nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Daný výrok totiž zcela jasně stanoví, že žalobce za jízdu účtoval částku 216,48 Kč, ačkoliv účtovaná cena při využití maximálních sazeb měla činit maximálně 173,6 Kč; z toho lze jednoznačně dovodit, že žalobce jízdu předražil o 42,88 Kč, jak bylo uvedeno již v prvostupňovém rozhodnutí. Dále je ve výroku označeno předmětné nařízení o maximálních cenách osobní taxislužby (č. 20/2006 Sb. HMP), ze kterého daný výpočet vychází a které žalovaný porušil. Tedy ze znění výroku samotného nevznikají žádné pochybnosti o tom, jakého konkrétního protiprávního jednání se žalobce dopustil, přičemž toto jednání naplňuje znaky skutkové podstaty dle § 4 odst. 1 zákona č. 251/2016 Sb.
55. Z ust. § 93 odst. 1 písm. a) a b) zákona o odpovědnosti za přestupky vyplývá, že výroková část rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným ze spáchání přestupku, musí kromě dalších stanovených náležitostí obsahovat též popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání, a dále právní kvalifikaci skutku. Údaje definující skutkový děj jsou rozhodné z hlediska určení totožnosti skutku, což vylučuje možnost jeho záměny s jiným skutkem a zamezuje tedy i možnosti opakovaného postihu za týž skutek (*ne bis in idem*). Soud má za to, že v daném případě byly požadavky za dostatečnou určitost výroku napadeného rozhodnutí naplněny, příslušný údaj o

konkrétních maximálních sazbách vycházejících z nařízení není jeho nezbytnou součástí, zřejmá nesprávnost v něm uvedená nezpůsobuje nezákonnost, ani nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Opačný přístup by byl přepjatým formalismem. Daná námitka tudíž není důvodná.

56. V další žalobní námitce žalobce poukazoval na to, že jeho jednání je třeba podřadit pod § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě, jde o tzv. smluvní přepravu, měl za to, že cena byla sjednaná v souladu se zákonem a není nutné, aby byl ve smlouvě identifikován dopravce, byla dodržena též písemná forma smlouvy.
57. Předně soud na tomto místě poukazuje na aktuálně již ustálenou judikaturu, dle které se v případě přepravy uskutečňované prostřednictvím aplikace Uber jedná o taxislužbu. K povaze služby Uber (UberPop) se vyjádřil Ústavní soud v nálezu ze dne 5. 11. 2018, č. j. III. ÚS 4072/17-1. Obecné soudy přitom dospěly k závěru, že tato služba nesplňuje zákonné podmínky pro provozování taxislužby dle § 21 a násl. zákona o silniční dopravě, ergo se nemůže jednat o taxislužbu. Ústavní soud však tomuto názoru nepřisvědčil a vyslovil, že se soudy musí vypořádat s otázkou, zda z materiálního hlediska činnost Uber B.V. naplňuje definici taxislužby dle § 2 odst. 9 zákona o silniční dopravě. Shodně se vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 10. 2017, č. j. 9 As 291/2016- 136, kterým zrušil žalobcem odkazovaný rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 A 96/2015 – 38, vytkl městskému soudu pochybení, pokud ustrnul na konstatování, že žalobce uskutečnil přepravu způsobem, který dosud není regulovaný, a jednoznačně uzavřel, že Uber (Uber Pop) je taxislužbou dle § 2 odst. 9 zákona o silniční dopravě a nejde o sdílenou přepravu (spolujízdu, ridesharing). Z tohoto rozsudku pak vyšel Městský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 26. 02. 2019, č. j. 11 A 105/2017-48. K závěru, že se jedná o taxislužbu, vede i rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) Evropské unie ze dne 20. 12. 2017, C-434/15, Asociación Profesional Elite Taxi v. Uber Systems Spain SL. Ten se sice primárně zabýval povahou zprostředkovatelské služby poskytované společností Uber, činnost samotných řidičů však opakovaně označil za „přepravní služby“. Tuto komplexní službu (zprostředkovatelskou činnost společnosti Uber spolu se samotnými přepravními službami řidičů) pak označil za službu v oblasti dopravy ve smyslu čl. 58 odst. 1 Smlouvy o fungování Evropské unie.
58. Dále soud uvádí, že obdobnými námitkami týkajícími se povahy uzavřené smlouvy se již Městský soud v Praze rovněž opakovaně zabýval, a to např. v rozsudku ze dne 20. 10. 2021 č.j. 9 Af 11/2019-61, ze dne 25. 11. 2021 č.j. 14 A 76/2019-39, ze dne 17. 6. 2021 č.j. 15 A 91/2019-47 či ze dne 3. 6. 2021 č.j. 6 A 149/2019-43, přičemž v daném případě soud neshledává důvod se od přijatých závěrů odchýlit. Tyto závěry jsou následující.
59. Ustanovení § 21 odst. 4 bylo do zákona o silniční dopravě vloženo novelou č. 102/2013 Sb., přičemž dle důvodové zprávy dané ustanovení „zohledňuje určitá specifika dopravy vozidly do 9 osob včetně řidiče, u nichž se cena zpravidla neodvíjí od ujeté vzdálenosti a času, nejedná se o veřejnou dopravu a objednávky nejsou přijímány řidičem operativně na ulici nebo prostřednictvím dispečinku. V této dopravě jsou si strany smlouvy o přepravě známy a spotřebitel není u tohoto typu přepravy ohrožen na výši účtovaného jízdného, jako je tomu u „klasické“ taxislužby. (...) Tato varianta (...) nezavádí zbytečné povinnosti a náklady podnikatelům v taxislužbě, kteří se rozhodnou poskytovat pouze výše uvedenou příležitostnou dopravu (jedná se zejména o přepravu limuzínami a luxusními

vozy na stavby, firemní akce, párty apod. příležitosti). Na druhou stranu se jedná o určitou výjimku, které by mohlo být zneužito nepoctivými taxikáři, kteří by se začali vydávat za tuto „luxusní, příležitostnou“ taxislužbu, aby nemuseli používat taxametr. Tím by v případě realizace takové přepravy mohl být obrožen zájem na ochraně spotřebitele. Proto je v rámci této varianty navržena přesná a přísná úprava této výjimky tak, aby naplnila svůj účel – výjimku umožnit pouze v důvodných případech, kdy se nejedná o „klasickou“ taxislužbu, tzn. kdy je sepsána písemná smlouva mezi smluvními stranami – dopravcem a objednatel.“

60. Na základě zákonné úpravy je pro posouzení, zda byla přeprava poskytnuta v režimu § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě, rozhodné, zda mezi objednatel a žalobcem došlo k uzavření předchozí písemné smlouvy, zda tato smlouva byla či nebyla uzavřena bezprostředně před zahájením přepravy a zda obsahovala povinné zákonné náležitosti.
61. Mezi účastníky není sporu o tom, že dne 24. 10. 2017 přizvaná osoba (cestující) uzavřela smlouvu o přepravě prostřednictvím aplikace Uber, kdy objednávka byla odeslána elektronickými prostředky a cestující bylo před samotnou přepravou známo křestní jméno řidiče a jeho fotografie, vozidlo a cenové rozpětí ceny za přepravu. Smlouva o přepravě před jejím započítáním tak nesplňovala náležitosti stanovené zákonem o silniční dopravě, a proto se ani z tohoto důvodu nemohlo jednat o smluvní přepravu ve smyslu § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě. V době realizace kontrolní přepravy totiž nebyla při uskutečnění objednávky přes aplikaci Uber cestující známa druhá smluvní strana, neboť identifikace dopravce (tj. žalobce), jeho obchodní jméno, sídlo a identifikační číslo se dozvěděla až prostřednictvím následně obdržené faktury, která jí byla po ukončení přepravy nahrána do jejího uživatelského účtu v aplikaci Uber, kterou si musela sama stáhnout. Stejně tak cestující nebyla před uskutečněním jízdy známa konečná výše ceny, ale pouze její odhad resp. očekávané cenové rozpětí. Soud přitom dává zapravdu správním orgánům, že údaje o ceně a dopravci jsou jednou ze základních náležitostí smlouvy dle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě, neboť pokud není vozidlo příslušným způsobem označeno a vybaveno taxametrem, je nezbytné, aby byla cena jízdného předem jednoznačně smluvně stanovena a rovněž bylo známo, který dopravce přepravu realizuje. Jen tímto způsobem je cestujícím zaručena odpovídající právní jistota.
62. Žalovaný přitom na straně 8 napadeného rozhodnutí dostatečně odůvodnil, proč v daném případě není z hlediska § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě naplněna podmínka určení konečné ceny, ani způsobu jejího určení. Nelze souhlasit se žalobcem, že žalovaný by možnost „způsobu jejího určení“ opominul. Žalovaný k tomu zejména uvedl: *„Pokud je ve smlouvě uzavřené mezi objednatel a dopravcem uvedeno pouze určité očekávané rozpětí za cestujícím poptávanou přepravu a přeprava je následně účtována podle určitých parametrů a může dosáhnout ceny zcela mimo toto rozpětí, nelze hovořit o tom, že by podmínka pro splnění použití režimu smluvní taxislužby podle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě byla splněna.“* Soud toto hodnocení považuje za výstižné a zcela se s ním ztotožňuje. Žalobce přitom sám v odvolání uvedl, že cestující jsou předem prostřednictvím aplikace Uber informováni o předběžné ceně jízdného a jde o jeho předběžný odhad.
63. Žalobce tak při poskytnutí přepravy nenaplnil podmínky stanovené v § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě, neboť v rozporu s tímto ustanovením smlouva neobsahovala

nezbytné náležitosti. Smlouva splňující veškeré požadavky zákona dle § 21 odst. 4 před samotnou jízdou nebyla uzavřena, neboť údaje o konečné ceně a dopravci se cestující dozvěděla až po jejím uskutečnění. Identifikace žalobce coby dopravce byla při akceptaci objednávky natolik vágní, že se nelišila od situace, kdy je objednáno „běžné“ taxi pomocí telefonického dispečinku, přičemž je cestujícímu sdělena např. barva a SPZ vozidla; křestní jméno řidiče a jeho fotografie rozhodně není dostačujícím označením smluvní strany. Dalším důvodem nesplnění podmínek § 21 odst. 4 je skutečnost, že smlouva byla uzavřena bezprostředně před zahájením přepravy, což je uvedeno v prvostupňovém rozhodnutí a žalobce to ani dále nezpochybňoval. Soud nemá za to, že by přeprava poskytnutá žalobcem objednaná prostřednictvím aplikace Uber byla tzv. smluvní přepravou dle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě.

64. Pokud jde o písemnou formu smlouvy, žalovaný v napadeném rozhodnutí neshledal rozpory v neuzavření písemné smlouvy, avšak v ceně jízdného a v identifikaci dopravce, dále uvedl, že nerozporuje kontrasygnací proces, kdy dle občanského zákoníku postačuje nahrazení podpisu mechanickými prostředky vyjádřenými v datové zprávě elektronicky odkliknutím pomocí tlačítka v elektronické aplikaci Uber, ani možnost uzavření smlouvy ve prospěch třetího. Zároveň ani soud nezpochybňuje, že předchozí písemnou smlouvu bylo možné uzavřít v elektronické formě. S ohledem na to soud považuje za nadbytečné se dále vyjadřovat k formě příslušné smlouvy, neboť v tom žalovaný problém nespatořoval.
65. Jak rovněž vyplývá z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 10. 2021, č.j. 9 Af 11/2019-61, bylo dne 30. 4. 2018 vydáno Memorandum o porozumění při zajišťování přepravních služeb na území České republiky, ve kterém společnost Uber mj. deklarovala ochotu a připravenost přizpůsobit své podnikání zákonu o silniční dopravě a provést změny v mobilní aplikaci Uber tak, aby odpovídala tzv. smluvnímu režimu dle § 21 odst. 4 téhož zákona. Memorandum bylo přijato dne 30. 4. 2018, tedy až po dni spáchání projednávaných přestupků žalobce, z čehož lze též podpůrně dovodit, že ke dni spáchání přestupků mobilní aplikace Uber těmito požadavkům nevyhovovala. Pro úplnost soud též uvádí, že nová zákonná pravidla pro poskytování přepravy na základě aplikace Uber byla do zákona o silniční dopravě zavedena novelou č. 115/2020 Sb., účinnou od 1. 7. 2020, i ta však zachovala povinnost sdělit objednateli ještě před objednáním přepravy konečnou cenu za tuto přepravu a dále údaje o dopravci, kterými jsou jeho jméno a příjmení, obchodní firma nebo název, adresa sídla a identifikační číslo. V aktuálně účinném znění zákona o silniční dopravě jsou tedy pro dopravce využívající aplikaci Uber tyto povinnosti stanoveny zcela výslovně.
66. Lze tak uzavřít, že v daném případě ze shora uvedených důvodů smlouva s náležitostmi dle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě uzavřena nebyla, námitka není důvodná.
67. Žalobce rovněž namítal, že se žalovaný nezabýval jeho osobními a majetkovými poměry při úvaze o výši správního trestu. K tomu soud uvádí, že povinnost přihlídnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele dopadá na správní orgán pouze tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS). Jinými slovy, správní orgány se majetkovými poměry obviněného zabývat nemusí, pokud z jeho tvrzení, ze spisu ani z výše ukládané pokuty nevyplývá, že by likvidační účinek mohl nastat. Při zjišťování osobních a majetkových

poměrů má správní orgán vycházet z informací, které vyplynuly v průběhu řízení, či které byly poskytnuty samotným účastníkem řízení. Pokud se správnímu orgánu takových podkladů nedostává, výši pokuty stanoví odhadem. Dané usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu navazuje na rozhodnutí Ústavního soudu, jejichž cílem bylo zamezit likvidačním pokutám, zejména na nález ze dne 13. 8. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 3/02, č. 405/2002 Sb. a nález ze dne 9. 3. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 38/02, č. 299/2004 Sb. Toto rozhodnutí NSS rovněž konstatuje nezbytnost procesní aktivity a existenci důkazního břemene účastníka řízení, pokud jde o poskytnutí konkrétních údajů ohledně jeho poměrů k zabránění tomu, aby pokuta pro něj měla likvidační důsledky.

68. V projednávané věci ze správního spisu nevyplývá žádná indicie o osobních či majetkových poměrech, která by nasvědčovala, že by žalobce mohla výše pokuty existenčně zasáhnout. Žalobce v průběhu celého správního řízení ani v řízení před soudem neuvedl, že by pro něj uložená pokuta mohla mít likvidační účinek, v průběhu správního řízení neuvedl nic konkrétního ke svým majetkovým poměrům. Pokud by žalobce skutečně tížila likvidační výše pokuty, jistě by se snažil své majetkové poměry ve správním řízení tvrdit a prokázat; k tomu však nedošlo. Žalovaný proto nepochybil, pokud z hlediska osobních poměrů žalobce vycházel z předpokladu, že žalobce je v produktivním věku a v evidentně dobrém zdravotním stavu, a když otázku výše pokuty, kterou oproti správnímu orgánu I. stupně snížil, posoudil odhadem. Nicméně, s ohledem na shora uvedené nedostatky týkající se posouzení zavinění žalobce, nemůže obstat ani uložená sankce v podobě pokuty, což soud odůvodnil výše v bodech 31 -40.
69. Z uvedených důvodů soud postupoval podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) a odst. 3 s.ř.s. a žalobou napadené rozhodnutí zrušil, podle ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. pak vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.
70. V dalším řízení se žalovaný bude znovu zabývat zaviněním žalobce, přezkoumatelným způsobem doplní své úvahy týkající se složky vědění a vyhodnotí též, zda a jakým způsobem došlo k naplnění složky volní, přitom se vypořádá s argumentací žalobce týkající se předpokládaného uzavření smlouvy dle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě a vyhodnotí, zda byly dány určité akceptovatelné důvody, pro něž by se žalobce mohl spolehnout, že zájem chráněný zákonem neporuší. Podle výsledků svých úvah a závěrů z hlediska zavinění se též bude zabývat tím, zda mají tyto závěry vliv na ukládanou sankci a její výši.
71. Právním názorem Městského soudu v Praze vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
72. O nákladech řízení soud ve výroku II. rozhodl dle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce byl ve věci samé úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náklady vynaložené žalobcem v daném řízení představují soudní poplatek ve výši 4 000 Kč a náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za 4 úkony právní služby (tj. 3 úkony po 3 100 Kč a 1 úkon po 1 550 Kč, tedy celkem 10 850 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), g) a odst. 2 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, tj. převzetí zastoupení, písemné podání k soudu, účast na jednání a účast na jednání při vyhlášení rozsudku) a náhrada hotových výdajů po 300 Kč za jeden úkon, celkem 1 200 Kč (§ 13 odst. 4 téže

vyhlášky), a dle § 57 odst. 2 s.ř.s. DPH v sazbě 21% ve výši 2 530,50 Kč. Celková výše nákladů řízení tedy činí částku 18 580,50 Kč

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách.

Praha 8. dubna 2022

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně